

over Ochten, Dodewaard, Loenen, Slijk-Ewijk naar Nijmegen (idem $3\frac{1}{2}$ uur). De rit van Nijmegen vergde dan over Berg en Daal, Kranenburg en Netteren naar Kleef nog eens 3 uur. (Zie afb. 55, blz. 272/73).

De weg van Rotterdam naar Utrecht heette in die jaren Groote weg No. 13 en het beheer ervan was toevertrouwd aan de Directeur-Generaal van de Waterstaat, de heer Ocker Repelaer van Driel, geboren in 1759 te Dordrecht, in 1787 lid van de vroedschap aldaar, die als vurig Oranjeklant in 1797 maar net aan de doodstraf was ontsnapt en begenadigd werd tot vier jaar gevangenschap. Hij had een werkzaam aandeel aan de bevrijding, werd daarna een der vaste medewerkers van Willem I en maakte zowel op ambtelijk als wetenschappelijk gebied een schitterende carrière.

Het directe toezicht op deze weg werd sedert 1807 uitgeoefend door de Ingenieur-Chef van het 9de district, Arie Blanken Jansz., broer van de geniale Inspecteur-Generaal J. Blanken. Volgens Ramaer ²⁹⁾ was ook hij zeer bekwaam in zijn vak. Behalve zijn eigen district nam hij ook sedert 1808 dat van zijn broer, de Zuidhollandse eilanden, waar. In 1811 werd hij hoofdingenieur van het Departement van de Monden van de Maas en legde hij de straatweg Vianen-Gorcum aan, als onderdeel van de weg Amsterdam-Parijs. Zijn district droeg in 1814 het nummer 2. Ramaer vermeldt nog, dat hij een moeilijk karakter had, wat niet alleen blijkt uit het vervolg van ons verhaal, maar ook uit het kribbig antwoord, dat hij zijn superieur Repelaer gaf ³⁰⁾: hem worden overtollige werkzaamheden opgedragen, 'daar ik mij thans met bezigheden door Uw Hoog Edel Gestrenge belast vinde, die al mijn scientifique vermogens vorderen'. De kwaliteit van de weg tussen Rotterdam en Gouda en tussen Gouda en Oudewater was zeer slecht en was voor de deskundige Blanken een bron van grote zorg. Niet alleen worden materialen mondjesmaat verstrekt, ook de nodige gelden blijven lang uit. Hij laat niet af de Directeur-Generaal te wijzen op de achterstand in de betaling der aannemers, 'zodat bijna een spreekwoord geworden is: 't Land betaalt niet' ³¹⁾. Behalve zand en brikstenen heeft hij extra puin nodig voor canton 9 van de weg bij en door Haastrecht. Dat hij 70 lasten puin en 150 lasten grof zand meer heeft gebruikt, dan hem voor 1813 was vergund, wijst hij af met een beroep op harde noodzaak. Bij het opmaken der bestekken voor de departementale wegen heeft hij de grootst mogelijke